

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

J. M. SCHLEYER.

Ab sa llengua universal
demostrà al món avuy pot,
que si bè es un sacerdot,
es un sacerdot com cal.

Desde ara 'ls vehins del Bruch
podrán sostenir conversas
ab turchs, grechs, xinos y persas,
gracias al sèu Volapük.

AMOR Y DIPLOMACIA.

(HISTORIETA EN TRES CAPITOLS.)

I

L' Andreu es un bon xicot en tota la extensió de la paraula: un detall sol ho posa en evidència. Quan va entrar a la quinta, va escapar-se de ser soldat... per tonto. En aquest país ahont hasta serveixen per soldats los poms d' escala, això ho diu tot.

Ademès de ser tonto es borni.

Y ademès de tonto y borni, sabater.

Senyas personals: petit y rabassut, pelut com un manguito y ros; es a dir, no ros; vermell. Lo sèu cap, mirat d' esquena, sembla un formatge d' Holanda.

Ja coneixen al home; ara aném a la dóna.

Tot lo que l' Andreu tè de tonto, la Marieta tè d' espavilada. Alta, de formas bastant enrahonadas y carona mès que simpática, ella sab pèl sèu mirall, y ademès pèl que li diuhen tots los assistents cada dematí, que ab un pamet com lo sèu pot donarse una mica de llustre y tenir certas pretensions.

Y, naturalment, com que 'n pot tení, 'n tè.

Ella la estima lo que 's diu de veras; com un tonto, com un borni y com un sabater.

Ella 's deixa estimar: es l' única gracia que fa al pobre Andreu.

Mostra dels diàlechs que sostenen tres ó quatre vegadas cada día; quan ella va a la plassa, quan baixa a buscar lo que s' ha olvidat y quan torna a baixar per lo que no ha pensat a comprar.

Ell surt tot tremolós del kiosco de la porteria—es ataconador y porter de la casa,—y se li planta al davant.

—¡Marieta!
 —¡Hola! ¿qué tal Andrèu?
 —¡Ay!
 —Vaja, home, no sigui tanasi; ¿qué 'n treu de fer aquestas criaturadas?
 —¡Ay!
 —¡Bé! ¿qué 's pensa que aquestos ays me fan cap efecte!
 —¡Ay!
 —Estigui bo, y que Dèu li torni.
 —¡Escolti...!
 —Digui... home.
 —¿Qué m' estima ó no m' estima?
 —¿Qué n' ha de fer vostè?
 —¡Ay, ay! Molt: ¿qué no sab lo que li he dit mil vegadas?
 —¿Y qué no sab lo que li he respat mil vegadas també?
 —Pero, dona... ¿per qué no 'm desenganya d' un cop, al menos?
 —Ja veurá; com que encara may l' he enganyat, no sé perque l' haig de desenganyar.
 —Pero... ¿per qué no 'm diu: Andrèu, jo hi determinat aixó y aixó?
 —¡Oh! Prou: aviat li diré; miri: Andrèu, jo hi determinat aixó y aixó...
 —¡Mofeta!
 —Vaji, vaji; que 'ls nyinyols lo cridan y aquí está perdent lo temps.—
 Per aquest istil son totas las conversas dels dos personatjes; y 'l resultat sempre es lo mateix. Ell enamora'nse cada dia més. Ella fentlo glatir sense dirli ni sí ni no.
 ¿A qué oheix aquesta conducta? ¿es per coqueteria? ¿es per ganas de ferlo patir? ¿es per...
 No es per res d' aixó.
 Es per un lampista.

II

Cada diumenje á la tarde, quan la *Palmera* bull plena de bellesas de cuyna y angelets ab fal·dillas de cretona, la Marieta fa la seva entrada triunfal en lo popular saló, donant cop de colze á un jovenet moreno, elegant y simpátich que la acompaña.

Es lo lampista, l' enemich desconegut del Andrèu.

Alegre com un demati d' abril, despreocupat hasta un grau una mica inconuenient, atrevit ab las donas y rival de tots los homes respecte á bellugar las camas y gronxar las balladoras, sab ferse estimar de totas y envejar de tots. L' Enrich es una celebritat *palmeresca*.

Y la Marieta l' estima tant com l' Andrèu estima á n' ella.

Sinó que succeheix que l' Enrich li fa á n' ella 'l mateix posat qu' ella fa al Andrèu.

Proba al canto:

—Y donchs, Enrich ¿qué pensas fer?

—¡Jo? Ballar tota la tarde, anar á sopar y després al teatro.

—No vull dir aixó precisament!.. ¡ja m' entents tú!

—¡Que 'm pelin!

—Pero ¿tú m' estimas?

—¡Vaya unas preguntas! ¿qué no sabs qué dallsas?

—Respon una cosa ó altre, home.

—Una cosa ó altre?

—Sí...

—Pues bé, ¿sabs qué responch? Que no m' amohinis més.

—¡Es á dir que...!

—Vina, vina, vina... ara van á comensá uns rigodons.

—Pero...

—¡Mira que me 'm vaig á treure la Quima!..—
 Aquest es lo secret de la conducta de la Marieta ab l' Andrèu.

Ella 's fa aquesta reflexió:

—A mí 'l que m' agrada es l' Enrich; pero per si acás aquest me la fregia, es bo guardarse una poma per la set.

Y qui diu una poma, diu un ataconador.

III

Davant de la escala hont l' Andrèu té l' *establi·ment*, hi ha dos ó tres cotxes parats.

Las donas de las botigas immediatas conversan agrupadas al peu del portal.

—Ah!—diu una.—¿Tant mateix es avuy lo bateig?

—Sí,—respón la del estanch,—jo 'm creya que 'l farian mitj d' amagat y en un dia de feyna; porque, vamos, aixó á la Marieta no li fa gens de favor.

—¡Oh, y tal! ¡Ves aquell sopa morta del Andrèu! ¡may me 'l havia mirat d' aquesta manera!

—Desenganyis: d' aixó dels homes no n' hi ha un pam de net: no cregui en cap, per borni, per tonto y per ataconador que sigui.—

Resultat: que 's tracta del bateig de la primera criatura del Andrèu y la Marieta.

¿Cóm y quant va efectuarse 'l casament?

De la manera més rápida y extranya del món.

Un dia, quan l' Andrèu havia ja perdut totas las esperansas, me li compareix la Marieta més mansa que un cabrit mort. S' havia decidit de cop y volta: estimava al sabater, s'hi volia casar y si 'l matrimoni podia celebrarse l' endemá, que no la fes esperar l' endemá passat.

Y al cap de set mesos escassos de la boda, havia nascut un nen morenet, aixerit y preciós, qu' es lo que avuy van á batejar.

L' Andrèu no hi veu...—anava á dir de cap ull,—no hi veu del únich ull que té: salta, balla, fa petons á la Marieta, á la criatura, á la llevadora y hasta á las noyas vehinas qu' entran á veure l' *heréu*.

—¿Sabs qué temia?—exclama dirigintse á la seva dona, en un moment qu' están sols;— que neixes borni com jo.

—¡Tonto!—murmura ella, somrihent.

Y ell anyadeix, mirantse la criatura ab ulls amorosos:

—Ara lo que 't diré es una cosa: jo ja t' hi deixat passar la tèva, permetent que 'l nen se digui Enrich; pero pèl que toca al ofici que li donarém, vull triarlo jo.

—¿Y quin pensas triar?

—Veyám si ho endevinas.

—¡Que sè jo!... ¿lampista?

—¡Justa!

—¡Ah!.. ¡Com lo pare!

—¡Ton pare era lampista?—

Ella 's torna vermella, 's tapa 'l cap ab lo llen·sol y murmura ab una veu indefinible.

—¡Sí!...

A. MARCH.

UN ACOMODO.

M' havia de casar y no trobava dóna. ¿Sembla estrany, eh? ¡Ab tantas com n' hi ha al món!

Donchs per aixó mateix, si no més n' hi hagués hagut una, l' elecció no s' hauria fet esperar molt temps; però ab tantas! ¡ab tal varietat! ¡ab tanta abundancia! Me trobava com un llaminer davant d' una parada de dulces; totes m' agradaven, pero com sols nos es permés pendren una, havia d' escullir-la que 'm satisfés tots los gustos.

No sabia que fer, ni quina resolució pendre. M' era necessari casarme y no sabia de quin arbre penjar-me, vull dir que no sabia quina dona escullir.

Vaig festejar un quant temps la filla d' un militar retirat. Era una noya plena d' orgull y buyda de butxaca, aficionada á las ciencias y ab un cap plé de pardalets. Jo hi estava encapritxat; era de la primera volada y alló de tenir xicota m' entusiasma.

Pero un dia 'ls amichs, ¡senyor, los amichs! me van fer obrir l' ull, y aquella noya, la adorada Roseta del meu cor, ab sentiment meu va passar al llibre del *debe* y vaig eclipsarme.

Lo militar me volia pegar una pallissa y durant dos mesos seguits no 'm va deixar á sol ni á sombra, pero, ¡res! á tot vaig dirli que sí, menos á casarme ab sa filla.

Al cap de tres mesos d' aquesta aventura, un dia á solas en lo meu despaig, y tot fullejant lo diari, vaig dir-me:

—Noy, aquesta vida no la pots seguir; tú ets jove, guapo, (mal m' está 'l dirho, pero si jo no ho faig no crech que ningú ho fassa); tens amichs que 't voltan, tens quartos (dit sia ab modestia y en honor d' un tío que se 'm va morir á l' Habana d' un tip de sucre cremat); tú pots trobar un bon partit; pots viure feliç, pots....

En aquell moment vaig tenir un arrebat d' inspiració

Vaig pensar:

—¿No diuhen que 'ls capellans fan casaments?

Eran las onze del matí, tocavan á missa, y....

Lo confessorari estava plé de gent, algunas vellas, una que altra jova-rancia, dos ó tres vells y un servidor de vostés que esperava tanda, meditant la fórmula de la petició que havia de fer al rector que confessava...

Al cap d' un quart me va tocar á mí y 'm vaig ejonellar davant d' aquella caseta, mentres una beyata besava la mà que 'l sacerdot li allargava per una de las finestras.

—Acóstis, germá, 'm digué agafant-me ab una mà molla y molsuda—diguí la pecadora: *Jo pecador...*

Vaig cavilar una estona, pero res ¡ni una jota! Vaig limitar-me á moure 'ls llavis y á pegarme tres cops al pit.

—Diguí; espliquis.

—Ja veurá, pare—vaig replicarli, un servidor no vinch per confessarme, fa pochs dias que...

—Donchs á que ve, 'm contestá cremat y mirant-me de costat.

—Escolti—torní á dirli—l' haver vingut aquí y en aquest hora, es pera demanarli un favor...

Y vaig ferli l' historia de ma vida, declarantli que estava sol, que m' aburría 'l viure d' aquell modo, que pensava casarme, que....

Ell, que á la quinta no era tonto y devia portar

molts anys de confessorari, m' entengué y rihent me tocá 'l bigoti tot dihent:

—Deixiho per mí, sempre m' agrada servir als de la parroquia.

Li vaig fer la mistat y me 'n vaig anar, mentres las beyatas que esperavan torn mormolavan al veurem sortir, si no rihent quasi bè á punt d' esclatar.

Una senmana més tart lo rector m' enviá un recado pera que hi passés lo més prompte millor....

Sorollaren las campanetas, s' obri 'l cancell y una majordona fresca y grassa me feu entrar á la rectoria.

—Are sortirá, me digué encenent un quinqué que hi havia sobre la taula, y al temps que l' enfilava á dalt d' un ganxo, 'l soroll d' unas sabatas de simolsa m' indicá que hi havian *moros en la costa*; vull dir que venia 'l rector.

—¿Ja es aquí?... 'm preguntá fent la mitja riatlla, ségui, mortifiquis una mica, que crech poder servirlo; ¡li sé una *pell*!....

Lo cor m' anava com un ala de colom; me torní groch, vermell, blanch y vaig posarme febrós é impacient...

—Pot passar—me digué al cap d' un rato; la veurá allí prop de aquell altar; está al costat d' un senyor, passi y mirisela ab disimulo, ja 'm tornaré la contesta....

Efectivament, en un recó del camarín vaig veure dos bultos.

Ella era una noya alta y bèn formada, tapada ab una mantellina; ell un home bèn fornit, emboïcat ab una capa blavosa.

Vaig procurar passar de puntetas per mirármela bè. Al trobarme frech á frech d' ella, giran tots dos la cara, 'm miran y

—Es usted. *¿Al fin se decide?* me digué una vèu seca.

No sè lo que 'm va passar, vaig fer un xisclé, vaig corre á la porta y no vaig parar de corre fins al ser á casa.

Tot despullant-me deya:

—¿Quí s' ho havia de pensar, que trobés en la rectoria al militar y á la seva filla!

JOSEPH REIG Y VILARDELL.

BENEFICI DEL AUTOR DE

¡MAL PARE!

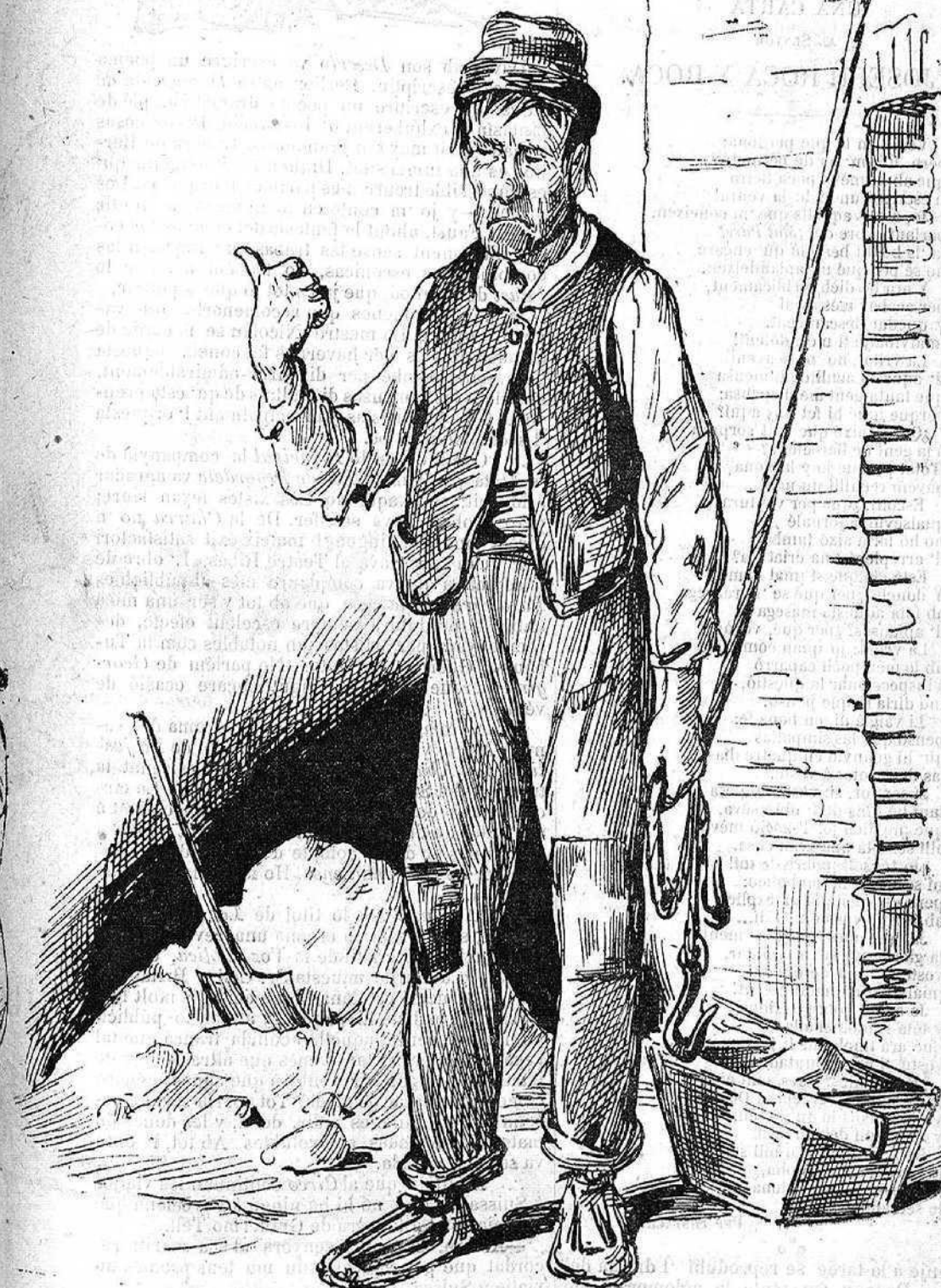
Va efectuar-se 'l dissapte, omplint-se de gom á gom l' espaiós *Teatro de Novedats*.

Res dirém de l' execució de l' obra que fou com sempre aplaudida ab entusiasme en las escenas culminants y als finals dels actes. Al acabarse 'l tercer, l' autor fou objecte de una ovació. Entre 'ls aplausos generals förenli presentats un joch de pendre cervesa tant rich com artístich, compost de safata, jerro y sis vasos, regalo dels Srs. Sert germans y Solá; una hermosa alfombra, regalo dels dependents y operaris de la fábrica Sert, qu' en gran número assistían al teatro y que volgueren obsequiar al creador del teixidor Sistachs; una preciosa escribanía de plata ab lo busto de Calderón de la Barca, regalo de D. Anton Gonzalbo y de la seva senyora esposa D.ª Rosalia Bitz de Gonzalbo; un plat artístich de bronze del editor

EQUILIBRIS SOCIALS.

Sou de bisbe.

No es tot hù ser bisbe ó ser manobra.

de l' EsQUELLA Sr. Lopez Bernagosi; un rellotje despertador de taula, del conegut rellotjer senyor Jimeno; un quadro ab un magnífich dibuix de Apeles Mestres representant una de las escenas del obra, etc., etc.

Desde las galerías se tiraren exemplars de una poesia, en la qual s' hi descubreix la plomà fácil de un de nostres més estimats companys. No podem resistir á la tentació de reproduhirla:

UNA CARTA

AL SENYOR

D. JOSEPH ROCA Y ROCA.

Vosté 'm tèn que perdoná;
pero, fill, m' ha de permetre
que ab la mèva poca lletra
li escrigui un xich: ja veurá!

Jo, á tots aquells que 'm coneixen,
parlant sobre del *Mal Pare!*
ja 'ls he dit ben clà qu' encare
no sè per qué m' aplaudeixen.

Y ara ho dich públicament,
per acabar més aviat
y quedar descarregat,
¡malvinatje 'l món dolent!

La vritat, no 'm sè aveni
d' aquesta acullida inmensa
que tanta gent me dispensa;
perque ¿qué hi fet fins aquí?

¿Qu' es aixó que tant sorprén
á la gent de Barcelona?

¡Total perque jo y la Pona
havém recullit un nen!...

Escolti, ¿que per ventura
qualsevulga jornaló
no ho faria aixó també
d' arreplegá una criatura?

Está clà que sí ¡mal llamp!
Y donchs ¿per qué se 'm rebrega
ab tota aquesta masaga
d' aplausos? ¿per qué, veýám?

La vritat: jo quan comenso,
ab lo mèu poch caparró,
á inspeccionar la qüestió,
¿no diria lo que penso?

Li vaig á dí, en bona fe:
penso que las simpatías
qu' hi guanyat en quatre dias,
las dech totas á vosté.

Sí senyor, sí: vosté 'm posa
tant bè dins de l' obra sèva,
que ¡no dich jo! l' acció mèva
allí sembla una gran cosa.

¡Jo tot sol! ¡pobre de mi!
ni sè lo que m' embolico;
pero está clà que m' explico
ab lo que vosté 'm fa dí...

Ja veu, pues, que legalment,
la gloria que se 'm vol dar,
vosté se l' ha de quedar,
¡malvinatje 'l món dolent!

Jo so un pobre teixidor,
y tota l' anomenada
que ara tinch, me l' ha donada
vosté, 'l mèu apuntador.

¡Ho tèn entés? Pues sent així
ja estich llest, gracias á Déu:
vosté quedís lo qu' es sèu,
y á n' á mí déixim teixí.

Rebí, junt ab deu mil sachs
de recados de la Pona,
l' abressada que li dona
lo sèu amich

PEP SISTACHS.

Diumenje á la tarde se reproduhí 'l drama del Sr. Roca y Roca y fou tanta la aglomeració de

gent, que molt avants de comensar quedaren despatxadas totas las localitats y totas las entradas. Més de cinchentas personas tingueren d' entornarse'n, per qual motiu devia tornar á posarse ahir á la tarde l' afortunat drama.

David ab son *Deserto* va escriure un poema musical descriptiu. Berlioz ab sa *Damnation de Faust* vá escriure un poema dramátich, plé de fantasia y exhuberant d' inspiració. Pocas cosas s' han escrit may tan grandiosas. L' obra de Berlioz es una inmensitat. Diuhén los inteligents qu' es impossible treure més partit de l' orquesta. Los profans—y jo 'm conto en lo número—al sentir aquest Faust, ahont la fantasia del compositor corre lliurement sense las trabas que impositon las combinacions escénicas, no trobém á faltar lo *Faust* de Gounod, que ja es tot lo que 's pot dir.

Jo no puch menos que recomenarlos que vagin á sentirlo. Lo mestre Nicolau se fa digne de aplauso no sols per havernos fet coneixe aquesta obra, sinó també per dirigirla admirablement, arrollant las inmensas dificultats de qu' está prenyada. Tots los artistas y principalment l' orquesta 'l secundan molt bè.

Continúa en lo *Principal* la companyia de 'n Mata y la Tubau. *Las de Regordete* va agradar á Madrid; pero aquí no. Los xistes feyan riure; pero l' obra no vá satisfacer. De la *Charra* no 'n dirém sinó que tingué 'l mateix éxit satisfactori que quan se posava al Teatro Ribas. L' obra de la senmana que va complaure més al públich es *La alegría de la casa*, que ab tot y ser una mica antigua, produhirá sempre escelent efecte, desempenyada per artistas tan notables com la Tubau, la Guerra y en Mata.—No parlém de *Georgina* perque no hém tingut encare ocasió de véurela.

A *Romea* s' ha estrenat un drama del senyor Martí y Folguera, que dú 'l títol de *La justicia del Abat*, y á *Novedats* s' ha estrenat la tragedia del Sr. Guimerá *Lo fill del rey*. La circumstancia de ser festa dijous, nos ha obligat á adelantar un dia la confecció del present número, privantnos de donar compte de l' obra del senyor director de *La Renaixensa*. Ho farém la senmana próxima.

Al *Tivoli*, ab lo títol de *La campana de Sarriá*, s' ha posat en escena una revista de circumstancias per l' istil de la *Voz pública*, deguda al mateix autor de aquesta Sr. Coll y Britapuja. En la producció catalana hi ha episodis molt ben trobats; la malicia hi palpita, y ab tot, lo públich no li ha dispensat aquella acullida franca que tal vegada 's mereix, tant ó més que altrás obras de igual género. ¿Es per ventura que aquest género comensa á passar de moda? Tot podria ser. La escena es femenina, es á dir, dona, y las donas en materias de modas son volubles. Ab tot, l' obra va ser ben rebuda.

Inútil dir que al *Circo* continuan los viatjes á Suissa. Ja casi no hi ha ningú á Barcelona que no haja estat á la terra de Guillermo Tell.

—Arturo, deya una senyora al sèu marit: recordat que per aquest istiu me tens promés un viatge á Suissa.

—¿Per aquest istiu? Ay, filla: no vull esperar tant: demà mateix t'hi portaré.
Gran alegria de la senyora.
Y l'endemà gran decepció.
Lo seu marit vá portarla al *Teatro del Circo*.
N. N. N.

EPÍGRAMAS (1).

—Es tant estafa en Cayrolí
que ho nega tot; á n' en Blay
li ha negat vint barrals d'oli.
—Donchs feuli fer alioli
y no 'us lo negarà may.

Preguntava un capellá
á un xicot molt aixerit:
—Digam noy ¿quants Déus hi ha?
Y aquest li va contestá:
—No més que un y mal servit.

Tot menjantne mitja güerna
tant de vi begué un mosquit,
que va caure esmortuít
entre 'ls seus, á la taberna
y lo taberner va dir:
—Sembla extrany lo que veyém...
¿Tanta aygua que al ví tirém
y no poderne sortir!

De los més anomenats
era lo cirurgiá Poch:
curant ossos espatlats
va posarse 'ls seus á lloch.

J. MARTÍ Y TRENCHS (1).

No sè l' influencia qu' en materias electorals y en una ciutat com Barcelona poden tenir los arcaldes de barri.

Sens dupte 'n tindrán alguna, quan are, tot d' un plegat, ne treuhen dels que hi havia, per posarni de nous.

¡Y quina manera de treurels!

Jo 'n coneix un—es un bon xicot—que durant lo cólera del any passat va prestar serveys d' importancia, no escassejant la seva persona en lo compliment de sos debers.

Sos serveys varen ser recompensats ab una medalla de plata.

Es á dir de plata... de boquilla, porque li van prometre; pero lo qu' es ell no l' ha vista encare.

L' únich que ha vist es un ofici de D. Francisco, ordenantli que cessi en lo seu càrrech: un ofici més aixut que un comissionat de aprenemís, sense una paraula de agraïment, sense allò de *quedando sumamente agradecido á su celo...* Res, un ofici á *pato seco*.

¡Y aixó que 'l firma D. Francisco! ¡D. Francisco 'l cerimoniós!

Y are vè 'l final.

Per sustituir al arcarlde de barri á que 'm refereixo, ha sigut nombrat un individu que no re-

sideix ni en aquell barri, ni tan siquiera en aquell districte.

¡E viva la formalitat!

Are ha tocat lo torn á la iglesia de Badalona.

Los lladres van espanyar las portas y van endurse'n cinch calzes y varias patenas.

¡Y cosa rara! Lo gos de Sant Roch ni menos va lladrar.

Ja han arrencat los plátanos del carrer de Pelayo.

Y are hi han plantat acacias.

Queda 'l consol anticipat de saber que un altre dia arrancarán las acacias y tornarán á plantarhi plátanos.

Y aixís fins á la consumació dels sigles.

Llibres rebuts:

La cansó dels tres estudiants de Tolosa. Edició riquíssima, que conté la célebre cansó popular, ab la música corresponent y la traducció de la mateixa al castellá, al francés y al alemany.—Lo més important de l' obra es la il·lustració, deguda al conegut artista Sr. Riquer. En ella s' hi distingeix sobre tot la reproducció heliogràfica dels tapissos, que pintats per una rica familia de Barcelona, figuren are com are en l' Exposició Parés.—Se ven á 10 rals á can López.

Rosada d' istiu, novela de D. Gayetà Vidal Valenciano. Forma un tomo elegantment imprés que 's ven á cinch pessetas á can López. No m' ocupo de l' obra porque encare l' estich llegint. Ho faré un altre dia.

¿Qué passa en l' ajuntament?

Se reuneixen avuy y prenen un acort.

Se reuneixen un altre dia y 'l desfán.

La comissió de Foment formula un dictámen: se presenta una esmena, qu' es la negació categórica del acort de la comissió: se reuneix aquesta per acceptarla ó desetxarla y no logra pendre acort, quedant empatada.

Vaja que á la casa gran passen unas cosas ben grossas.

Lo govern alemany no vol acceptar de cap manera 'l sistema Pasteur pera la curació de l' hidrofobia.

¡Y cóm volen que 'ls alemanys ho acceptin, si 'l mateix remey los hi produheix la malaltia!

Al veure que un descubrimient tant portentos es obra de un francés no 'n tenen poca de rabia.

Ha deixat de formar part de la redacció del *Diluvi*, lo simpátich y apreciable escriptor D. Climent Cuspinera.

L' ESQUELLA DE LA TORRATXA no pot menos de donarli l' enhorabona.

Sent fora de aquella redacció podrá ocupar-se librement de si la Patti guanya tantas ó quantas pessetas per nota; y de si pot estolvir-se encare de cantar las que li corresponen en los concertants, sense que á cap company seu de redacció se n' hi vajan los ulls del cap, perdi l' *oremus* y exclami:

—¡O jo ó ell á fora!

Hi ha enamoraments artístichs, que son molt susceptibles.

Y ademès com que 'l Sr. Cuspinera es músich

(1) Del llibret que acaba de publicarse ab lo títol de *La Boyra*, y del qual l' autor nos n' ha enviat un exemplar.

conegut y apreciat, no pot may estar á l' altura de un crítich del *Diluvi*.

Ja sab tothom que 'l diapassón artístich de aquell periòdich no es l' armonia, sinó l' esgarri-fansa.

Ja s' ha posat la primera pedra á la nova igle-sia de Santa Ana.

Ja veurán com s' acabarà primer aquesta igle-sia que 'l monument de Colon.

Un marit y muller se permeten un dia 'l luxó de assistir al teatro, contra la seva costum.

En l' acte segon de l' obra hi ha una tempestat y l' home exclama:

—¡No t' ho vaig dir ahir que plouria! ¡Oh, quan l' ull de poll me fibla, es infalible.

Una criada serveix á taula, é inadvertidament aboca la plata y ompla de salsa las estovallas.

—¡Bestial crida l' amo, qu' es home de geni. Aixó també sabria ferho jo.

—Está clar, respon la minyona: ¡vaya una gra-cia! ¡cóm que m' ho ha vist fè á mil...

Exámen de nocions de agricultura:

—Digui noy, pregunta 'l catedràtich, ¿quina es la ocasió més oportuna per collir las pomas?

L' alumno contesta sense vacilar:

—Crech que la ocasió més oportuna es quan lo jardiner está d' esquena á la pomera y 'l gos no es al jardí.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*La-u-re-a-no*.
2. Id. 2.ª—*Gos-sa*.
3. ANAGRAMA.—*Sila-Sali*.
4. MUDANSA.—*Pau-Pou-Peu*.
5. INTRÍNGULIS.—*Capota*.
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo collar de perlas*.
7. CONVERSA.—*Perla*.
8. GEROFÍFICH.—*Una tersa, dotze unzas*.

XARADAS.

I.

D' un tal vegada no 'n tinguis;
pro n' has tingut y 'n tindrás;
dos al davant ho tens are
apart si no ets esguerrat;
te vol mal qui 't diu dos-terça;
sens quatre-dos coix serás;
y la tot quan estudiavas
més de un cop vares mirar.

C. DE KOCH.

II.

Per visitar en Pasqual
las minas que tèn en Píera
Prima-quarta dos-tercera
li costà una gran total.

DOS SENYORETS DE CASAS BONAS.

ENDAVINALLA.

En un dia si ho reparas
una vegada 'm veurás,
y dos en una senmana
y en un mes no 'm trobarás.

J. BOLERO.

MUDANSA.

Tot ab v es una ciutat,
també ab p 'n trobarás una;
totas dugas capitals
y espanyolas totes dugas.

FRANCISCO Y PERET.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Se-gona: quadrúpedo.—Tercera: en un abrich.—Quarta: po-blació catalana.—Quinta: en las iglesias y temples.
—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

CONVERSA.

—¿Sabs ahont viu en Coca, Llorens?

—¿Que tens de veure'l de precis?

—Si: tinch de donarli un recado de una amiga seva.

—Donchs, extranyo que ho preguntis. sent aixís que ara tu mateix acabas de dir lo carrer y 'l número.

O. ACOC.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de home.
- 7 3 4 4 3 6 3.—Poble de Catalunya.
- 4 8 6 1 7 3.—Nom de dona.
- 3 4 6 5 6.—» » home.
- 4 3 7 3.—Una bestia.
- 6 5 6.—Un número.
- 8 6.—Una fiera.
- 2.—Una lletra.

N. AGUSTI M.

GEROGLÍFICH.

L
I I I I
D X R
ICIO
N : C
II

S. U. S. T.

EL VOLAPÜCK

NOVÍSIMA GRAMÁTICA

DE LA

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

por J. COSTE, intérprete traductor jurado.—Profesor de varios idiomas.

Véndese á 4 reales, Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, Barcelona y demás principales librerías.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.